

Door het programma XXS kwam Yvon in contact met anorexiapatiënten. Dit verhaal van Paul en Milou mocht daarom niet ontbreken in dit nummer.

2007: Milou Keeris is dertien jaar als ze **begint met lijnen**. Ze wil van haar buikje af. Twee, drie kilo mag eraf, vinden haar wordt gezond gekookt en samen gaan ze sporten. Zes maanden **bijna dertig kilo afgevallen** en er wordt voor haar leven

heeft een goed figuur, maar vindt haar bovenbenen te dik en ouders Paul en Marjolijn. Meer niet. Haar moeder zal haar helpen: er later wordt Milou **met spoed opgenomen in het ziekenhuis**: ze is gevreesd. Haar vader Paul Keeris (50) vertelt.

‘Ik keek naar haar en dacht: als ik morgen wakker word, wordt zij dat dan ook nog?’

“E

en kind van dertien houdt van snoepen. Maar het viel me op dat ik het dekseltje van de snoeppot op het aanrecht steeds minder vaak hoorde. Ook at Milou geregeld haar bord niet meer leeg en zat ze eindeloos op die fitnessapparaten. Het effect van dat lijnen was te zien en ik zei tegen Marjolijn: ‘Slaat ze niet door?’ Zij zei: ‘Ik houd het in de gaten.’ Ik dacht: het komt wel goed.

Na twee, hooguit drie weken lijnen zagen we: dit gaat veel te hard. De kilo’s vlogen eraf. Marjolijn ging nog diezelfde week met Mïou naar de huisarts, al vond Milou dat nergens voor nodig. ‘Ik eet wat minder, maar ik mankeer niks,’ zei ze. De huisarts gaf haar een week om zelf aan de rem te trekken. Milou moest laten zien dat ze zelf ook

meer stil en het eten was een drama. Het enige ‘vlees’ dat ze wilde eten waren Hollandse garnalen. Lagen er twee doperwten, een half krieltje en twee Hollandse garnalen op haar bord. En dan zit je als volwassen vent toe te kijken hoe je dochter een Hollandse garnaal in vier stukjes snijdt en één zo’n stukje moeizaam in haar mond steekt. Na tien minuten moest ik dan zeggen: ‘Zou je het niet eens een keer doorslikken?’

Alles ging langs haar heen. Ik weet nog dat Marjolijn tegen haar zei: ‘Milou, als je nu niet gaat eten, kunnen we je volgende week begraven.’ Milou keek haar aan en zei: ‘Nou, dan cremeer je me toch?’ Ik heb alles geprobeerd. Ik ben boos geworden, verdrietig, ik heb gehuild. Ik heb haar zelfs een vakantie

meer: een spierwit meisje dat in de zomer met haar winterjas liep omdat ze het niet meer warm kreeg. Haar ogen stonden dof, haar huid was wit, ze was vel over been. Ik zag mensen met een blik vol afgrijzen naar mijn dochter kijken, zag ze denken: geef dat kind wat te eten. Die blikken sneden door mijn ziel. Ik dacht: kijk voor je allemaal. Ik zou willen dat ik er wat aan kon doen. Jullie kijken alleen maar naar het uiterlijk. Maar hier loopt een geweldig mooi mens dat enorm met zichzelf in de clinch ligt.

Ik wist: dit is niet meer een meisje dat wil afvallen. Dat afvallen is een gevolg van psychische nood. Dat heb ik ook op mijn werk verteld. Ik werk bij het *Korps Landelijke Politiediensten* en waar ik werk, in Breda, werken ongeveer tien vrouwen en 55 wat minder tactvolle mannen. Die dachten vooral: je zet een schijnwerper op haar snuit, een bord met boerenkool voor haar neus en hup, eten maar! Toen moest ik echt zeggen: ‘Ja, maar zo werkt het niet!’ Mannen hebben meer moeite om anorexia te erkennen. We denken simpeler: zet iemand een bord voor de neus en eten maar. Werkte het maar zo. Overigens was en is de betrokkenheid van al mijn collega’s hartverwarmend.

Marjolijn verdiepte zich in de materie, beet zich vast in boeken en las alles over anorexia op internet. Omdat Milou pas dertien was, kon ze niet worden opgenomen in een centrum voor eetstoornissen. ‘We waren radeloos. Bijna drie maanden

zijn we bezig geweest om hulp te krijgen. ‘Ze moet eerst aankomen,’ zei iedereen. Maar ze viel alleen maar af. Uiteindelijk was er een kinderarts die zich over haar ontfermde. Hij liet haar direct opnemen: haar nieren functioneerden niet meer goed, haar hartslag was niet goed en ze was aan het uitdrogen. Als we langer hadden gewacht, had ze niet meer geleefd.

Negen weken heeft ze in het ziekenhuis gelegen. Marjolijn is permanent bij haar geweest. Ik liep negen weken met mijn ziel onder mijn arm.

Op een morgen kwam ik bij haar in het ziekenhuis. Ze zat op het randje van haar bed. Achter haar was een groot ziekenhuisraam en buiten was het nog donker. Het leek alsof ze voor een spiegel zat. Ze zat te huilen. Ik vroeg: ‘Wat is er nou?’ Ze zei: ‘Ik zie eruit als een vies vet varken.’

Weet je wat ik zag? Rond 4 mei zie je weleens beelden op tv van men-

‘Ik zag mensen vol afgrijzen naar mijn dochter kijken, zag ze denken: geef dat kind wat te eten. Dat sneed door mijn ziel’

vond dat twee kilo per week afvallen extreem was. Ze moest weer gaan eten.

Waar is ze mee bezig? dacht ik. Als ik haar voor die tijd weleens vroeg: ‘Loop even naar boven en pak dit of dat eens voor je vader,’ zei ze: ‘Duh! Doe het zelf.’ Maar nu deed ze niet anders dan de trap op- en afrennen. Alles ging rennend. Het werd obsessief bewegen. Ze zat niet

aangeboden als ze binnen een paar weken een paar kilo zou aankomen. Ik praatte op haar gemoed in. Maar ik praatte tegen een muur. Nul komma nul effect had ik op haar. Je ziet je eigen dochter zichzelf de vernieling in helpen tot de dood erop volgt. Je zit ernaar te kijken en je hebt er geen bal invloed op. Dat is het zwaarste wat je kan overkomen.

Qua figuur was Milou niet mooi

‘In het grote ziekenhuisraam zag ze zichzelf weerspiegeld. Ze huilde en zei: ‘Ik zie eruit als een vies vet varken.’

sen achter prikkeldraad in een concentratiekamp. Zo zag ze eruit. Dat beeld krijg ik niet meer van mijn netvlies. Het was niet te rijmen. Zij zag zichzelf als dik en ik zag een krijgsgevangene zitten. Haar ruggenwervel lag als een dikke ribbel

een paar centimeter bovenop haar rug. Haar vingers waren botjes met dun vel. Haar gezicht was grauw en haar ogen keken uitdrukingsloos. Ik moest slikken. Pakte haar vast. Heel voorzichtig, want alles deed haar zeer en mijn hart brak. Dit is

mijn kind, dacht ik. Mijn eigen vlees en bloed dat ik in 1993 zo’n beetje zelf heb opgevangen toen Marjolijn thuis beviel en de verloskundige er nog niet was. Datzelfde kind zie je dan als ze veertien jaar oud is helemaal naar de klote gaan.

‘Mannen hebben moeite anorexia te erkennen. We denken simpel: zet ze een bord voor de neus en eten maar. Werkte het maar zo’

Dat ik plukken haar aantref in de badkamer omdat het uitvalt. Dat ze tegen haar moeder zegt: ‘Je hoeft geen extra maandverbandjes mee te nemen,’ omdat ze niet meer menstrueert. Allemaal naar de klote. Het is met geen pen te beschrijven hoe ik dat heb ervaren. In het ziekenhuis probeerden ze

haar wat te laten aankomen. Ze mocht niet lopen en in een rolstoel duwde ik haar af en toe naar buiten. Even naar de eendjes in de vijver kijken. Zij keek naar de eendjes, ik naar haar en dacht: als ik morgen wakker word, wordt zij dat dan ook nog? Dan slaap je niet hoor, ’s nachts.

Eenmaal uit het ziekenhuis ging ze naar een afdeling voor kinderen met een eetstoornis in Zeist. Al snel hadden we door dat dit niet de juiste plek was voor Milou en na twee weken besloten we haar daar weg te halen. Milou was er doodongelukkig, had heimwee en voelde zich eenzaam. Ze kwam thuis en na een lange zoektocht heeft ze hulp gevonden bij *Human Concern*, een organisatie met ervaringsdeskundige therapeuten. Ze werd daar begrepen, dat steunde haar enorm. Ik dacht alleen maar: het maakt niet uit wat het moet kosten. Al moet ik er mijn huis voor verkopen, beter worden gaat ze.

Zelf zei ze na een tijdje: ‘Ik wil dat hongeren niet meer.’ Langzaam is ze weer gaan eten. Heel voorzichtig, met trillende handen, zoekend naar oogcontact met Marjolijn. Alsof ze om toestemming vroeg. Is het oké? Als Marjolijn knikte, werd het opgegeten. Ik kreeg weer hoop toen ik zo links en rechts op haar kamer wikkels van lekkernijen en snoep tegenkwam bij het opruimen. Toen dacht ik: ja, het gaat goed.

Inmiddels is Milou gezond, al blijft het een kwetsbare kant van haar. Ik ben trots, ze doet havo-examen en zet zich in voor *proud2bme.nl*, een interactieve site voor jongeren en ouders die met een eetstoornis te maken hebben.

Nu ben ik ziek. Anderhalf jaar geleden is bij mij beenmergkanker geconstateerd en ik word niet meer beter. Ik heb het nodige geleerd, ben mede door mijn eigen ziekte

veranderd. Toen bij Milou de diagnose anorexia nervosa werd gesteld, dacht ik: dit is deels mijn schuld. Buiten het feit dat ik gewoon haar vader ben, ben ik ook onderdeel van haar probleem. En dat heb ik nooit gewild.

Ik wil er niet te veel over uitweiden, maar ik wil wel graag eerlijk zijn. Ik ben een product van mijn ouders. Op mijn vijftiende overleed mijn vader. Hij was geen leuke man. Mijn moeder is in 2002 voor de trein gesprongen. Ik kom niet uit een harmonieus gezin en dat heeft mij gevormd. Ik geef toe dat ik in het begin van Milous leven niet de ideale vader ben geweest. Ik was hard tegen haar en dat is bepalend voor Milou geweest. Daar ben ik me van bewust. Kennelijk is er veel ballast bij haar ontstaan. Ze is aan zichzelf gaan twijfelen. ‘Ligt het aan mij dat het tussen mij en mijn vader niet goed loopt? Ligt het aan mij dat het op school met vriendinnen moeizaam gaat?’

Milou lijkt op mij. Ze is een eenganger, net als ik. Ik onderneem rustig iets in mijn eentje. Milou heeft mijn genen, kan zichzelf goed vermaken. Maar ze wil ook graag een vriendenclub. Dat is bij haar gaan wringen. Uiteindelijk wilde ze laten zien: ik ben geen loser. Ik ben hier goed in. En dat resulteerde in anorexia.

Ik heb twee jaar op mijn tenen gelopen, omdat ik zo gruwelijk bang was dat iets wat ik zou zeggen, doen of nalaten, effect op haar zou hebben waardoor ze weer het dal in zou kruipen. ‘Hou toch op,’ had ik vaak

willen zeggen. ‘Je ziet er geweldig uit!’ Dat vond ik een compliment, maar zij vond dat verschrikkelijk. Ik bevestigde het verkeerde zelfbeeld dat ze had. Zo ging het ook met eten. Ik moest niet zeggen na de maaltijd: ‘Milou, wat heb je goed gegeten.’ Dat wilde zij niet horen. Elk complimentje was negatief voor haar. Marjolijn wist daar veel over en had daar inzicht in. Zei tegen mij: ‘Lees er boeken over, dan wordt je meer duidelijk.’ Dat heb ik gedaan. Ik ben hard geweest voor mezelf, heb gevoelens uitgeschakeld en

Onlosmakelijk aan elkaar verbonden, zo voelt het voor mij. Alle seinen staan voor Milou weer op groen. Qua gezondheid, maar ik hoop straks ook voor haar studie, werk en in de liefde. Ik wens dat het allemaal de goede kant uitgaat. Ze is gezond, heeft haar zaken goed op een rij. Ze is mooi, slim en ik wil haar op het hart drukken dat ze, waar ze kan, zelf de regie over haar leven moet voeren. Ik heb mijn leven niet meer in de hand. Zij wel. Ze doet dit jaar examen en gaat studeren. Is ondanks haar ziekte nooit blijven zit-

‘Toen de diagnose anorexia nervosa gesteld werd, dacht ik: dit is deels mijn schuld. Ik ben onderdeel van haar probleem’

steeds gedacht: het komt nog wel, als al het stof is neergedaald en Milou beter is. Maar nu ben ik ziek en vind ik het zonde van mijn energie om terug te kijken. Plat gezegd: dit hebben we gehad, ik kijk niet meer achterom. Wie het verleden niet kan afsluiten heeft geen toekomst. Ik heb nog maar weinig toekomst en de energie die ik heb, wil ik positief aanwenden met mijn vrouw en mijn dochter.

Laatst zag ik een foto van Milou uit haar zieke tijd. Die spitse snuit. Ik schrok me rot. Heeft ze er zo uitgezien? Ik mag in mijn handen knijpen dat we nu zijn waar we zijn. Ik zie hoe sterk de band is geworden tussen Milou en Marjolijn. Ik hoop dat ze iets hebben voor het leven.

ten. Dat geeft maar aan hoe sterk ze is. Als ze wat wil, bereikt ze het ook en daar ben ik super trots op.”

Yvon Jaspers en het tv-programma XXS
Deze zomer presenteerde Yvon Jaspers het *KRO-programma XXS*, waarin vijf anorexiapatiënten werden gevolgd. Milou deed niet aan dit programma mee - wel vijf anderen, die nog steeds te volgen zijn via xxs.kro.nl. Voor ouders is het een groot verdriet om een kind te hebben met anorexia. Het lijkt bovendien een vrouwenonderwerp, maar hoe is het voor een vader? Dit interview met Paul werpt daar meer licht op.

interview: alice binnendijk. fotografie: ester gebuis. visagie: ronald huisinga voor rituals. met dank aan: www.proud2bme.nl